Amos - de E. P. Vedder, Jr.

Cuvintele lui Amos, care era dintre păstorii din Tecoa, pe care le-a văzut despre Israel în zilele lui Ozia, împăratul lui Iuda, şi în zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel, cu doi ani înaintea cutremurului. Şi a zis: „Domnul răcneşte din Sion şi face să se audă glasul Său din Ierusalim. Şi păşunile păstorilor jelesc şi vârful Carmelului se veştejeşte“. Amos 1.1,2

Dumnezeu este suveran. El alege întotdeauna, ca slujitori ai Lui, pe cine vrea El. Nu-i alege pe cei pe care noi i-am considera ca fiind cei mai competenţi. Vedem aceasta şi în cazul lui Amos. De fapt, în 1 Corinteni 1.26_29 ni se arată că El a ales lucrurile nebune ale lumii, lucrurile slabe, lucrurile umile, pe cele dispreţuite şi chiar lucrurile care nu sunt, ca să le desfiinţeze pe cele care sunt, astfel încât nicio făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.

Amos era un păstor umil, un culegător de smochine sălbatice. El era din Tecoa, un orăşel din Iuda, aflat în apropiere de Betleem. Dumnezeu l-a trimis să treacă graniţa şi să meargă în Betel, în Israel, împărăţia celor zece seminţii. Betel este locul în care Dumnezeu i-a apărut lui Iacov în vis, făcându-i minunate promisiuni. Dar Betelul trecuse prin multe schimbări de atunci. Aici, Ieroboam I a înălţat unul dintre viţeii de aur pe care îi făurise, iar acum, sub domnia lui Ieroboam al II-lea, Betelul devenise „locaşul sfânt al împăratului“ (Amos 7.13). În consecinţă, cuvintele aspre pe care Domnul i le dăduse lui Amos să le rostească împotriva lui Israel nu erau bine primite acolo.

Amos a profeţit în timpul lungilor domnii ale împăraţilor sub care Israel şi Iuda au prosperat. În afară, totul părea că merge bine, dar Domnul vedea adevărata stare a lucrurilor. Amos şi-a început mesajul răsunător şi aspru de judecată cu următoarele cuvinte: „Domnul răcneşte din Sion“. Cuvintele profeţiei sale sunt datate cu „doi ani înaintea cutremurului“, un cutremur foarte puternic şi memorabil, de care îşi vor aduce aminte chiar şi 300 de ani mai târziu, când profetul Zaharia îl va menţiona în legătură cu judecata care se va face la sfârşitul necazului celui mare (Zaharia 14.5).

Ascultaţi cuvântul acesta, pe care l-a rostit Domnul împotriva voastră, fii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din ţara Egiptului, zicând: „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului, de aceea voi cerceta asupra voastră toate nelegiuirile voastre ... Dar Domnul Dumnezeu nu va face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, profeţii“. Amos 3.1,2,7

În primele două capitole ale profeţiei sale, Amos trebuie să rostească judecata Domnului, succesiv, asupra Damascului şi Siriei; asupra Gazei şi filistenilor; asupra Tirului, Edomului, Moabului, Iudeii şi, în cele din urmă, asupra Israelului. Dumnezeu scoate în evidenţă răutatea şi nelegiuirea pe care a observat-o la fiecare dintre aceste naţiuni. Iar cea mai mare parte din restul cărţii va fi dedicată controversei apărute între Domnul şi poporul Său Israel, popor care s-a aflat într-o relaţie specială cu Domnul timp de sute de ani. Ni se aduce aminte că, cu cât relaţia noastră cu Domnul este mai intimă, cu atât mai mare este responsabilitatea noastră înaintea Lui!

Domnul dorea nu numai să vorbească prin profetul Său, Amos, ci şi ca Amos să înţeleagă ce făcea El şi de ce lucra astfel. Chiar de când i-a aşezat pe primii noştri părinţi în grădina Eden, Dumnezeu a dorit să aibă comuniune cu ei. Enoh a umblat cu Dumnezeu; Noe a umblat cu Dumnezeu; Dumnezeu a avut comuniune cu aceşti slujitori ai Săi, dar a şi comunicat gândurile şi voia Sa prin intermediul lor. Tot astfel au stat lucrurile şi în privinţa lui Avraam, a lui Moise, a lui David şi a altora. „El a făcut cunoscut căile Sale lui Moise, faptele Sale, fiilor lui Israel“, ni se spune în Psalmul 103.7.

Vedem în mod repetat că, atunci când Dumnezeu le face cunoscut unor astfel de slujitori devotaţi judecata care este gata să se abată asupra poporului Său, ei mijlocesc la El pentru iertare pentru popor. Astfel îl vedem şi pe Amos, în capitolul 7.1_6, mijlocind înaintea Domnului pentru poporul Său; şi Domnului Îi pare rău de pedeapsa cu care voia să lovească poporul şi spune: „Nu se va întâmpla una ca aceasta“. Cât de plăcută trebuie să fi fost mijlocirea lui Amos înaintea Domnului şi cum trebuie să se fi desfătat inima lui Dumnezeu! Fie ca şi noi să ne rugăm pentru poporul rătăcit al lui Dumnezeu, care s-a abătut de la calea cea dreaptă!

În ziua aceea, voi ridica locaşul cel căzut al lui David şi-i voi închide spărturile şi-i voi ridica dărâmăturile şi-l voi construi ca în zilele din vechime, ca ei să stăpânească rămăşiţa Edomului şi a tuturor naţiunilor peste care este chemat Numele Meu ... Şi voi întoarce captivitatea poporului Meu Israel ... şi nu vor mai fi smulşi din ţara lor pe care le-am dat-o, zice Domnul Dumnezeul tău! Amos 9.11-15

Cât de plin de har este Dumnezeu! Scopul Său, atunci când disciplinează pe cineva, este restabilirea. Noi, cei care suntem fiii Săi iubiţi, înţelegem că pedeapsa pe care ne-o aplică Tatăl nostru, deşi pare greu de suportat atunci când vine, este „pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfinţenia Lui“ şi „după aceea le dă celor deprinşi prin ea rodul dătător de pace al dreptăţii“ (Evrei 12.10,11).

Dumnezeu a trebuit să rostească o judecată foarte severă asupra poporului Său Israel prin intermediul profeţiei lui Amos. În timpul lui Ieroboam al II-lea, când a profeţit Amos, se părea că Israel prospera şi că cei bogaţi trăiau o viaţă extrem de luxoasă şi de extravagantă şi că îi asupreau pe cei săraci din ţară. Poporul construia cu multă mândrie pretutindeni în ţară, dădeau ospeţe, sărbătoreau şi se desfătau cu muzică şi jocuri. Închinarea la altarele idoleşti din Betel şi din Ghilgal înflorea şi poporul se depărta tot mai mult de Dumnezeu. Domnul deplânge asuprirea celor săraci şi nevoiaşi, nedreptatea din ţară şi superficialitatea practicilor şi a sărbătorilor lor religioase: „căutaţi pe Domnul şi veţi trăi, ... căutaţi binele, şi nu răul, ca să trăiţi!“, şi în cele din urmă El strigă împotriva poporului Său: „A venit sfârşitul asupra poporului Meu Israel: nu voi mai trece pe lângă ei“.

Dar, după ce pronunţă această judecată sigură şi bine-meritată asupra acestei „împărăţii păcătoase“, Dumnezeu Îşi deschide inima şi spune: „Voi vântura casa lui Israel printre toate naţiunile, cum se vântură grâul în ciur, dar nu va cădea nici cel mai mic grăunte pe pământ!“. Planurile şi scopurile Sale pline de har vor învinge în cele din urmă.